

Sygn. akt II A Ka 441/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 maja 2024 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SA Ewa Leszczyńska-Furtak (spr.)

Sędziowie: SA Ewa Gregajtys

SA Ewa Jethon

Protokolant: Tomasz Wilk

przy udziale prokuratora Stanisława Wieśniakowskiego i oskarżyciela posiłkowego A. S. (1)

po rozpoznaniu w dniu 22 kwietnia 2024 r. sprawy:

W. S. (1), urodz. (...) w W., syna J. i L. z domu W.,

oskarżonego o czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 148 § 1 kk i w zb. z art. 157 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i z art. 263 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionych przez obrońcę, prokuratora i pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 17 maja 2023 r., sygn. akt XVIII K 240/22

- zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że za podstawę skazania i wymiaru kary oraz środków karnych i kompensacyjnych przyjmuje, na podstawie art. 4 § 1 kk, powołane w wyroku przepisy Kodeksu karnego w stanie prawnym przed zmianą wprowadzoną z dniem 1 października 2023 r. na mocy ustawy z dnia 7 lipca 2022 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2022.2600 art. 1);
- w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;
- zwalnia oskarżonego oraz oskarżyciela posiłkowego od zapłaty kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze w częściach na nich przypadających, obciążając wydatkami tego postępowania Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE			
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 441/23	
Załącznik dołącza się w każdym	3		

przypadku. Podać liczbę załączników:		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji		
Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 17 maja 2023 r., sygn. XVIII K 240/22.		
1.2. Podmiot wnoszący apelację		
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego		
# oskarżyciel posiłkowy – pełnomocnik		
# oskarżyciel prywatny		
# obrońca		
# oskarżony albo skazany w sprawie o		

wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania	

	środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
1.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
2.1. Ustalenie faktów					
2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.2. Ocena dowodów					

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiąże o powodach uznania dowodu	
2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu	
STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.1	Zarzut obrazy przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku (art. 438		

	pkt 2 kpk, a mianowicie:		
	<p>1. Art. 7 kpk, art. 10 § 1 kpk, art. 410 kpk i art. 424 § 1 kpk – poprzez przyjęcie winy i sprawstwa oskarżonego odnośnie do przypisanego mu wyrokiem czynu na podstawie zeznań A. S. (1) i innych wymienionych dowodów pośrednich mimo braku wewnętrznej spójności zeznań pokrzywdzonego i spójności z innymi dowodami, a nadto:</p> <p>a. prowadzenie postępowania pod z góry założoną tezę usiłowania zabójstwa sformułowaną przez policjanta już w protokole zatrzymania oskarżonego,</p> <p>b. nieuprawnione przyjęcie działania w zamiarze bezpośrednim bez wykazania motywacji</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny 1, 2, 3, 4 i 5.</p>	

takiego
działania,

c.
niedostrzeżenie
i nienadanie
właściwej miary
opiniom
daktyloskopijnej
i genetycznej,
które nie
potwierdziły
śladów
papilarnych i
genetycznych
oskarżonego na
miejscu
zdarzenia i na
młotku

(pkt 1 apelacji
obrońcy);

2. art. 192
§ 2 kpk w
zw. z art.
2 § 2 kpk
poprzez
nieprzeprowadzenie
z urzędu
dowodów z
zeznań A. S.
(1) i A. S.
(2) w obecności
psychologa (pkt
2 apelacji
obrońcy)

3. art. 2 § 2
kpk w zw. z art.
167 kpk w zw.
z art. 201 kpk
w zw. z art. 365
kpk – poprzez
niedostrzeżenie
z urzędu
potrzeby
uzupełniającej
opinii biegłego z
zakresu
medycyny

sądowej W. S.
(2), który nie
badał
pokrzywdzonego,
a jedynie wydał
opinię na
podstawie
dokumentacji
zawartej w
aktach sprawy
(pkt 3 apelacji
obrońcy);

4. art. 4 kpk
w zw. z art. 2 §
2 kpk w zw. z
art. 5 § 2 kpk w
zw. z art. 6 ust.
2 dyrektywy PE
i R2016/343 z 9
marca 2016 r.,
poprzez rażące
naruszenie
zasady
domniemania
niewinności i
rozstrzygania
wszelkich
wątpliwości na
korzyść
oskarżonego;

5. art. 7 kpk

a) poprzez
nieuwzględnienie
przy orzekaniu
dokumentacji
medycznej
pokrzywdzonego
oraz faktur VAT
(pkt 1a apelacji
pełnomocnika
oskarżyciela
posiłkowego)

b) poprzez
dowolną ocenę
dowodów i
ustalenie, że
pokrzywdzony

	<p>nie wymaga specjalistycznego leczenia a wyrządzona krzywda nie uzasadnia zasądzenia zadośćuczynienia w żądanej przez niego kwocie,</p> <p>a w konsekwencji błędne ustalenie, że kwota 20.000 zł odpowiada doznanej krzywdzie, w sytuacji, gdy A. S. (1) nie odzyska już pełni zdrowia, a skutki przestępstwa, nawet jeśli niewidoczne dla osób postronnych, odczuwa w codziennych czynnościach.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Ad. 1</p> <p>Na wstępie dostrzec wypada, że choć obrońca wskazuje w apelacji na zaskarżenie</p>			

wyroku w
całości, to
wszelkie zarzuty
formułuje
wyłącznie w
odniesieniu do
pierwszego z
przypisanych
oskarżonemu
czynów, w
żadnej mierze
nie kwestionując
wyroku w części
skazującej W. S.
(1) za czyn z art.
263 § 2 kk, co
wydaje się być
podyktowane
omyłkowym –
zbyt szerokim
- określeniem
granic apelacji.

Przechodząc do
zarzutów środka
odwoławczego,
formułując
pierwszy z nich,
odnoszący się do
oceny dowodu z
zeznań świadka
A. S. (1),
skarżący nie
skonkretyzował,
w czym upatruje
niespójności w
zeznaniach
pokrzywdzonego
i braku ich
koherencji z
innymi
dowodami, co
sprawia, że tak
postawiony
zarzut w żaden
sposób nie
poddaje się
kontroli, skoro
nie wskazuje
na konkretne

uchybień w
zakresie
podjętych przez
Sąd I instancji
ocen
dowodowych.

Jednocześnie
analiza
depozycji A.
S. (1) w
konfrontacji z
całością
okoliczności
ujawnionych na
rozprawie
prowadzi do
wniosku, że
rzeczowy
przekaz
pokrzywdzonego
już bezpośrednio
po zajściu
pozwolił na
ustalenie
napastnika i
zabezpieczenie
istotnych
dowodów.

Świadek w
pierwszych i
kolejnych
zeznaniach w
tożsamy sposób
opisywał
przebieg
zdarzenia,
identyfikował
napastnika jako
znanego mu
partnera córki,
którego widział
w
zarejestrowanej
przez kamerę
monitoringu
historii obrazu,
klarownie i
logicznie

opisywał przyczyny, dla których udał się do domu przy ul. (...) w Ł., a relacja w zakresie przebiegu zdarzenia znajduje potwierdzenie w dowodach obiektywnych, w tym nagraniach monitoringu, w dokumentacji lekarskiej stwierdzającej u pokrzywdzonego obrażenia odpowiadające treści jego zeznań, wynikach oględzin osoby, podczas których stwierdzono na nodze oskarżonego ślad po ugryzieniu, o którym mówił A. S. (1), a także w wynikach oględzin miejsca zajścia, gdzie ujawniono liczne ślady krwi w miejscach lokalizowanych przez świadka w związku z akcją przestępczą oraz zakrwawiony młotek, którym był uderzany.

Zeznania A. S. (1) pozostają również w

koherencji z zeznaniami funkcjonariuszy policji Ł. S. i M. M., z których wynika, że zastali pokrzywdzonego całego we krwi, której bardzo dużo było też na podłodze i na ścianach holu wejściowego, niemniej uzyskali od niego informacje, że został zaatakowany młotkiem i ugryzł napastnika w nogę. Podobnie świadkowie T. P. i K. B. wskazywali, że to na podstawie informacji od pokrzywdzonego, który rozpoznał w napastniku znajomego córki, możliwe było szybkie zatrzymanie oskarżonego, u którego policjanci stwierdzili świeży ślad po ugryzieniu na łydce.

Mając przy tym na uwadze zeznania żony oskarżonego świadka M. S., z których wynika,

że po powrocie do domu W. S. (1) był przestraszony i natychmiast nastawił pranie ubrań, w których przyszedł, a nawet wyjaśnienia samego oskarżonego, który przyznał, że był na miejscu zajścia, choć inaczej i zmiennie opisywał jego przebieg, przyjęcie braku spójności relacji pokrzywdzonego, tak wewnętrznej, jak i zewnętrznej, pozostawałoby nieuprawnione, bo całkowicie dowolne, jako kolidujące ze wskazaniami wiedzy, logiki i życiowego doświadczenia.

Trzeba też dostrzec, że w zeznaniach pokrzywdzonego trudno dopatrzeć się tendencyjności, czy celowego obciążania oskarżonego, skoro od początku twierdził on, że sprawca był zamaskowany,

choć w sytuacji,
gdyby intencją
A. S. (1) było
instrumentalne
obciążenie
oskarżonego, to
nic – poza
obwarowanym
odpowiedzialnością
karną
obowiązkiem
złożenia
zgodnego z
prawdą zeznania
- nie stało
na przeszkodzie
zapewnieniu, że
widział twarz
agresora.

Wreszcie, wobec
bezsornego
faktu, że przed
datą zajścia
związek
oskarżonego z
córką ofiary
zakończył się,
a A. S.
(2) wyjechała
z kraju, A.
S. (1) nie
miałby żadnego
uzasadnionego
interesu, aby
pomawiać
oskarżonego
wbrew
zaistniałym
faktom.

Stąd
kwestionowanie
w apelacji oceny
zeznań
pokrzywdzonego
jest
nieskuteczne,
skoro ta
odpowiada

treści dowodów,
a także wszelkim
regułom
racjonalnego
wnioskowania,
spełniając tak
wymogi art. 7
kpk, jak i art. 410
kpk.

Ad. 1a)

Nie jest również
tak, jak imputuje
skarżący, że
postępowanie
przeciwko
oskarżonemu
zostało
przeprowadzone
„pod z góry
założoną tezę
usiłowania
zabójstwa A. S.

(1)
sformułowaną
przez policjanta
już w protokole
zatrzymania W.
S. (1) w dniu 22
grudnia 2021 r.
o godz. 22.10 (k.
75), a więc przed
wszczęciem
śledztwa”, skoro
w sprawie
przeprowadzono
następnie
szeroko
zakrojone
postępowanie
dowodowe,
którego wynik
potwierdził
wstępne
założenia
śledcze.

Immanentnym
jest, że każde

postępowanie w sprawie, jeszcze zanim zostanie wszczęte, czy też zanim nastąpi odmowa jego wszczęcia, musi mieć określony przedmiot.

Ilekoć już prima vista można określić prawdopodobne znamiona czynu, to przedmiot ten jest definiowany poprzez charakterystykę określonego czynu zabronionego, co w żaden sposób nie narusza zasady legalizmu.

Reguła art. 10 § 2 kpk zostałaaby naruszona dopiero wówczas, gdyby oskarżonego – wbrew uzyskanym w sprawie dowodom - nie pociągnięto do odpowiedzialności za popełnione przestępstwo.

Ad. 1b)

Wbrew wywiodom skarżącego, przyjęcie w zaskarżonym wyroku bezpośredniego zamiaru

popelnienia
przestepstwa
zabojstwa
pokrzywdzonego
znajduje
umocowanie
zarowno w treści
dowodów
obdarzonych
wiara, jak i
wskazaniach
wiedzy,
logicznego
rozumowania i
zyciowego
doświadczenia.

Bezpośredni
zamiar
pozbawienia
życia A. S.
(1) wynika z
uzewnętrzniionych
zachowań
oskarżonego
oraz
okoliczności
czynu, w tym
zwłaszcza ze
sposobu
działania
sprawcy,
użytego
narzędzia i
sposobu jego
użycia. Kiedy
zamaskowany
(kominiarka) i
wyposażony w
młotek
napastnik
zasadza się na
inną osobę w
domu, z którego
korzysta ofiara,
zwabiając ją
tam wcześniej
(poprzez
wyłączenie
monitorowanych

w aplikacji kamer i pompy), a następnie wielokrotnie uderza pokrzywdzonego młotkiem w głowę, z siłą powodująca złamanie kości czaszki i pozostawia bez pomocy, uciekając wyłącznie wobec napotkanego oporu i zacierając ślady kontaktu z ofiarą, to określenie zamiaru bezpośredniego pozbawienia życia nie wymaga jego przyznania przez sprawcę.

Zaplanowanie przestępstwa w sposób ustalony przez Sąd I instancji i jego realizacja wskazują na świadome podjęcie czynności zmierzających do zabicia człowieka. To samo dotyczy zachowania oskarżonego po przestępstwie.

To właśnie wskazania wiedzy,

logicznego rozumowania i życiowego doświadczenia dyktują wniosek, że gdyby taki czyn nie był zamierzony, to oskarżony nie miałby żadnych racjonalnych powodów, aby nie zapewnić rannemu pomocy (choćby poprzez anonimowe wezwanie pogotowia ratunkowego), usuwać ślady krwi ofiary ze swojej garderoby (natychmiastowe pranie po powrocie do domu) i wyrzucać obuwia, którego ślady sprawca musiał pozostawić na zakrwawionej posadzce.

Co zaś się tyczy motywacji, oczywistym jest, że w sytuacji gdy sprawca sam jej nie wyjawia, jej jednoznaczne ustalenie nie zawsze jest możliwe, bo o zamiarze pozbawienia życia innej osoby nierzadko

decydują
subiektywne
urazy, zalegające
żale, czy
epizodyczne
animozje, które
dla
zewnątrznego
obserwatora
mogą nie być
dostrzegalne, a
na pewno mogą
nie być
postrzegane,
jako powód
zabójstwa.

Niemniej brak
jednoznacznego
ustalenia
motywacji
towarzyszącej
oskarżonemu
nie dezawuuje
ustaleń w
zakresie
bezpośredniości
zamiaru
zabójstwa
pokrzywdzonego,
gdy prawidłowo
poczyniono
ustalenia, że
oskarżony:

- sprowokował
wizytę
pokrzywdzonego
w miejscu zajścia
w ramach
interwencji
podyktowanej
wyłączeniem
kamer
monitoringu,
wiedząc, że A.
S. (1) otrzyma
sygnał o awarii z
detektora,

- wszedł do cudzego domu, używając kluczy, których zwrotu zażądała A. S. (2), bez uprzedzenia dysponentów domu o swojej wizycie,

- zaparkował pojazd w odległości kilkuset metrów od posesji (pod szkołą (...)), choć w sytuacji, gdyby miał zabrać swoje rzeczy, jak twierdził, racjonalnym byłby wjazd na posesję (oskarżony sam przyznawał, że miał klucz do bramy) lub pozostawienie auta jak najbliżej domu,

- oczekiwał na ofiarę w ciemnościach i w kominiarce,

- bezpośrednio skonfrontował się z pokrzywdzonym uderzając go wielokrotnie młotkiem w głowę i powodując jej określone obrażenia, w tym złamanie kości ciemieniowej

czaszki, a
powtarzalność
uderzeń w
okolice głowy
przeczy wersji
uderzania „na
oślepi” w ramach
obrony,

- kontynuował
atak wobec
leżącego i
odpierał obronę,
w tym łamiąc
palce dłoni
pokrzywdzonego,
który próbował
wyrwać mu
młotek, jak też
próbował dostać
się do
pomieszczenia,
w którym
schronił się
pokrzywdzony,
zamykając za
sobą dostęp,

- uciekł z
miejsca zajścia,
pozostawiając
ranną ofiarę bez
żadnej pomocy,
której sam nie
udzielił i której
nie wezwał,
choćby
anonimowo,

- zacierał ślady
styczności z
ofiarą (pranie
ubrań,
wyrzucenie
obuwia),

- przedstawiał
w wyjaśnieniach
sprzeczne wersje
zdarzenia,

przy czym nie
miałby żadnych
racjonalnie
uzasadnionych
powodów, aby
uciec, zacierać
ślady i wyjaśniać
sprzecznie,
gdyby nie
faktyczne
sprawstwo
usiłowania
zabójstwa
pokrzywdzonego.
Należy także
zaznaczyć, że
cel pozbawienia
życia
pokrzywdzonego
nie został
zrealizowany
wyłącznie z
powodu
aktywnej obrony
A. S. (1),
który – pomimo
swojego wieku
– zdołał wyrwać
napastnikowi
młotek, ugryźć
go w łydkę i
chwycić mocno
za krocze, co
pozwoliło mu
uciec i schronić
się w
pomieszczeniu
piwnicznym.

Suma tych
faktów stanowi
wystarczającą i
przekonującą
podstawę
wnioskowania o
zamiarze
bezpośrednim
pobawienia
pokrzywdzonego

życia, co –
wbrew zarzutowi
apelacji - Sąd I
instancji
wszechstronnie i
logicznie
uzasadnił,
natomiast brak
jednoznacznego
ustalenia
motywacji
takiego działania
nie oznacza,
że ustalenia
Sądu meriti
nie wskazują
okoliczności,
które mogły
motywować do
pozbycia się
pokrzywdzonego,
skoro klarownie
ustalono, że
oskarżony
wiedział od byłej
partnerki, że
jej ojciec nie
akceptuje ich
związku, a
zwłaszcza jego
finansowego
aspektu, w tym
faktu pożyczki
pieniędzy,
których nie
oddął A. S. (2),
a co było też
przedmiotem jej
–
zabezpieczonych
w aktach - sms-
ów wysyłanych
do matki
oskarżonego.
Sam oskarżony
wskazywał też w
swoich
wyjaśnieniach
na
apodyktyczność

pokrzywdzonego i jego negatywne oddziaływania na córkę.

Ad 1c)

Chybiony jest również zarzut niedostrzeżenia i nienadania właściwej miary opiniom daktyloskopijnej i genetycznej.

Po pierwsze wszak Sąd Okręgowy dostrzegł te dowody i poddał ocenie, co wprost wynika z prostej lektury uzasadnienia zaskarżonego wyroku, a po wtóre brak śladów genetycznych i daktyloskopijnych na badanych przedmiotach nie prowadzi do wniosku, że oskarżonego nie było na miejscu zdarzenia, gdy on sam konsekwentnie twierdził, że był, tylko różnie opisywał przebieg swojej tam bytności. Trzeba natomiast dostrzec, że skoro sprawca zadbał o to,

aby ukryć się
za kominiarką,
wyrzucić
zaplamione
krwią, a ubrania
uprać, to
wskazania
wiedzy. Logiki
i doświadczenia
życiowego
dyktują wniosek,
że zadbał
również o
niepozostawianie
śladów na
miejscu
usiłowania
zbrodni. W
odniesieniu do
wyników opinii z
zakresu badania
śladów DNA
wskazać należy,
że oskarżony nie
doznał ran tego
rodzaju, które
pozostawiłyby
krwawe ślady na
miejscu
zdarzenia,
natomiast
odnośnie braku
śladów
daktyloskopijnych
oskarżonego na
zabezpieczonym
młotku dostrzec
trzeba, że miał
go w ręku
również
pokrzywdzony,
trzymając za
rękojeść, aby
zapobiec
dalszym
uderzeniom oraz
dzierżąc, gdy
przyszli
policjanci, na
wypadek, gdyby

napastnik
wrócił.

Tymczasem na
rękojeści młotka
nie ujawniono
również
odwzorowań
linii papilarnych
A. S. (1).
Nie oznacza to
bynajmniej, że
pokrzywdzony i
oskarżony nie
mieli w ręku
tego narzędzia,
a jedynie, że
nie zachowały
się na nim ślady
daktyloskopijne
poddające się
opiniowaniu.

Trzeba
natomiast
zaznaczyć, że
sam oskarżony
w swoich
wyjaśnieniach
wskazywał na
dotykane
przedmiotowego
młotka w dniu
zdarzenia, a
w kolejnych
swoich
depozycjach
przyznawał
nawet jego
użycie wobec
pokrzywdzonego,
acz z innym,
niż przyjęty w
wyroku
zamysłem.

Bezspornym jest
natomiast, co
skarżący pomija,
że ślady
biologiczne -

krwawe
odpowiadające
DNA
pokrzywdzonego
ujawniono na
etui od kluczy
zabezpieczonym
w samochodzie
oskarżonego W.
S. (1) (k.
668-673), zaś to,
że nie pasowały
one do żadnego
z zamków na
posesji przy ul.
(...) w Ł.
nie dezawuuje
żadnej z
podjętych przez
Sąd I instancji
ocen i żadnego
z poczynionych
ustaleń
faktycznych.
Skoro wszak
oskarżony
pozbył się
obuwia i poddał
praniu odzież,
którą miał na
sobie na miejscu
przestępstwa, to
w logikę takiego
postępowania
wpisuje się
również
pozbycie się
kluczy do domu,
w którym doszło
do usiłowania
zbrodni. Trzeba
natomiast
wyraźnie
podkreślić
oczywistość
ustalenia, że
oskarżony
wszedł do
budynku
używając w tym

celu stosownych kluczy, których posiadanie i wykorzystanie finalnie przyznawał (k. 882 verte - „Ja posiadałem klucze dokładnie trzy. Były to klucze do domu, furtki i bramy wjazdowej”, k. 882 - „Wszedłem do domu, otworzyłem drzwi”), podtrzymując to stanowisko również na rozprawie odwoławczej.

Nie sposób natomiast z faktu zamieszczenia w protokole oględzin zapisu, iż w „pomieszczeniach piwnicy panuje ład i porządek, brak śladów penetracji i przemieszczania się osób” wywodzić fałszywość zeznań pokrzywdzonego, który sytuując atak stanowczo opisał, że napastnika w kominiarce zastał na parterze: „to było przy

schodach schodzących do piwnicy, to jest 5-7 schodów drewnianych” (k. 1099), podnosząc dalej, że podczas obrony oskarżony zsunął go na schody, a gdy napastnik przewrócił się do tyłu w wyniku chwytu za krocze, dało to pokrzywdzonemu czas, aby namierzyć klamkę i ukryć się w piwnicy, gdzie oskarżony nie zdołał się dostać. Tym samym treść zeznań pokrzywdzonego odpowiada opisowi braku śladów przemieszczania się osób w piwnicy, skoro zdarzenie rozegrało się poza nią.

Na koniec wskazać trzeba, że w świetle treści pisemnych motywów zaskarżonego wyroku, zarzut obrazy art. 424 § 1 kpk jest całkowicie oderwany od

obiektywnych ocen.

Uzasadnienie stanowiska Sądu I instancji jest bowiem szczegółowe, wszechstronne i logiczne, a to, że nie odpowiada oczekiwaniom obrońcy nie wpływa w żadnej mierze na jego wartość, a w szczególności nie narusza powołanego przepisu, wychodząc znacząco poza ramy zawartej w nim dyrektywy **związłego** wskazania, jakie fakty uznano za udowodnione lub nieudowodnione, na jakich w tej mierze oparto się dowodach i dlaczego nie uznano dowodów przeciwnych.

Podobnie, pozostawienie przez pokrzywdzonego samochodu w pewnej odległości od domu wpisuje się w racjonalność działań pokrzywdzonego, który chcąc

sprawdzić co się dzieje na posesji, sam chciał pozostać niezauważony.

Dla porządku zatem tylko Sąd Apelacyjny zaznacza, iż ewidentnie następczy względem wyroku charakter jego uzasadnienia sprawia, że treść pisemnych motywów orzeczenia nie może mieć realnego wpływu na treść poprzedzającego je wyroku (por.: postanowienie Sądu Najwyższego z 21 września 2017 r., Prok.i Pr.-wkł. 2017/12/12). Nawet w sytuacji, gdy uzasadnienie nie spełniałoby wymogów określonych w art. 424 kpk, to na przeszkodzie uchyleniu zaskarżonego wyroku z tego powodu stoi przepis art. 455a kpk.

O trafności rozstrzygnięcia nie decyduje bowiem jego

uzasadnienie, lecz materiał stanowiący podstawę orzeczenia, z którym każde rozstrzygnięcie musi zostać skonfrontowane, a uzasadnienie stanowi jedynie punkt wyjścia do dokonania takiej konfrontacji w ramach kontroli odwoławczej, ułatwiając zbadanie zasadności i ocenę werdyktu. Ta ostatnia nie jest wszak niemożliwa nawet wówczas, gdy zwięzłość motywacji pociąga za sobą konieczność sięgania do szczegółowej treści dowodów, stanowiących podstawę rekonstrukcji faktów.

Ad 2

Niezasadny jest zarzut obrazy art. 192 § 2 kpk w zw. z art. 2 § 2 kpk, której skarżący upatruje w przesłuchaniu świadków A. S. (1) i A. S. (2) bez udziału biegłego psychologa.

Taka forma przesłuchania nie może stanowić spełnienia oczekiwań strony, ale musi być podyktowana istnieniem obiektywnej wątpliwości co do stanu psychicznego świadka.

Tymczasem ani wiek pokrzywdzonego, który w chwili składania zeznań przed Sądem I instancji miał jedynie 73 lata, ani jego znacznie młodszej córki, ani też treść depozycji, tak świadka A. S. (1), jak i A. S. (2) nie dają żadnego asumptu do poddawania w wątpliwość stanu psychicznego, stanu rozwoju umysłowego, zdolności postrzegania lub odtwarzania postrzeżeń tych świadków.

Zarówno prokurator w toku postępowania przygotowawczego

– w odniesieniu do obydwójga świadków, jak i Sąd I instancji w odniesieniu do bezpośrednio przesłuchanego na rozprawie pokrzywdzonego, nie powziął żadnych tego rodzaju wątpliwości. Natomiast świadek A. S. (2) została bezpośrednio przesłuchana przez Sąd Apelacyjny na rozprawie odwoławczej, nie wzbudzając swoją szczegółową i szczerą (nie pomijając tematów dla świadka trudnych, osobistych) relacją żadnych zastrzeżeń w zakresie jej funkcji poznawczych, czy sprawozdawczych. Świadek, pomimo trudnych relacji z ojcem oraz rozstania z oskarżonym, przez którego czuła się wykorzystywana finansowo, potrafiła obiektywnie

oddzielić
pozytywne
zachowania
każdego z nich
od negatywnych,
klarownie
różnicowała
fakty od emocji,
reagując
adekwatnie
względem tych
ostatnich, nie
przejawiając
żadnych
uchwytnych
elementów
rewanżyzmu, zaś
artykułowanie
niepamięci
pewnych
okoliczności
(m.in.
dotyczących
kluczy do domu
w Ł.) – nota bene
naturalne po
upływie długiego
już czasu oraz
próby odcięcia
się zarówno od
ojca, jak i
byłego partnera
– świadczy o
braku zamiaru
instrumentalnego
obciążania
oskarżonego.
Świadek, która
nie miała
bezpośredniej
wiedzy o czynie
stanowiącym
przedmiot
zarzutu i której
zeznania dla
ustalenia jego
przebiegu miały
drugorzędne
znaczenie,
złożyła w

postępowaniu
odwoławczym
zeznania
pozostające co
do istoty w
koherencji z
depozycjami
złożonymi w
postępowaniu
przygotawczym,
których treść
potwierdziła,
klarownie
podkreślając
elementy,
których już nie
pamięta. Szczere
wskazanie na
dolegliwości
związane ze
stwardnieniem
rozsianym, na
które świadek
cierpi, jak też
korzystanie z
pomocy
fachowej w
związku ze
stanami
depresyjnymi
wynikającymi z
choroby oraz
niepowodzeń w
życiu osobistym,
świadczy o
prawidłowym
wglądzie
świadka w swój
stan psychiczny,
który
niewątpliwie
może
negatywnie
wpływać na
sytuację życiową
A. S. (3)
(wcześniej (...)),
obniżając jej
komfort
codziennego

funkcjonowania (poczucie porażki, niepewność przyszłości, brak zadowolenia), ale brak jest jakichkolwiek racjonalnych powodów do przyjęcia, aby wpływał na zdolność postrzegania, przechowywania i odtwarzania postrzeżeń. Obniżony nastrój, stany depresyjne, czy wprost depresje stanowią naturalny element współczesnego życia społeczeństwa związany m.in. z rozwojem cywilizacyjnym i większą społeczną świadomością, nie wiążąc się z dysfunkcjami w sferze poznawczej.

W każdym razie Sąd Apelacyjny nie stwierdził żadnych symptomów zaburzeń w tym obszarze u świadka A. S. (3) (wcześniej (...)), które implikowałyby potrzebę jej

przesłuchania z udziałem psychologa.

Co zaś się tyczy świadka A. S. (1), należy dostrzec nie tylko konsekwencję, rzeczowość i logikę jego depozycji procesowych, ale również racjonalność działań w trakcie i po zdarzeniu, kiedy to pokrzywdzony wykazał się daleko idącą przytomnością umysłu, najpierw skutecznie się broniąc, a następnie również skutecznie zapewniając sobie pomoc. Odwołać się w tym kontekście wypada do zeznań świadka T. P., z których wynika, że pokrzywdzony w szpitalu „był komunikatywny, świadomy, odpowiadał jasno i klarownie na pytania, nie było sytuacji, gdzie można było pomyśleć, że coś jest

nie tak z jego świadomością” (k. 1141), a także do dokumentacji medycznej w postaci epikryzy wystawionej przez Szpital (...), w której zaznaczono odnośnie pokrzywdzonego: „przy przyjęciu przytomny, pełny kontakt logiczno-słowny”. Pokrzywdzony jest z wykształcenia inżynierem, nadal pozostaje aktywny zawodowo, a sposób i treść jego wypowiedzi w żadnej mierze nie stwarzają wątpliwości uzasadniających sięganie do rozwiązań przewidzianych w art. 192 § 2 kpk. Zarówno pokrzywdzony, jak i jego córka nie potwierdzili insynuowanego przez obronę wystąpienia przez najbliższych o ubezwłasnowolnienie A. S. (1).

Trzeba wreszcie wskazać, że przedstawiona przez

pokrzywdzonego
sekwencja
zdarzeń wpisuje
się w ich
przebieg
nakreślony
dowodami
obiektywnymi,
jak zapisy kamer
monitoringu, czy
rejestracja
połączeń
telefonicznych, z
których wynika,
że zanim
oskarżony wrócił
do swojego
domu (również
w Ł.), gdzie
według świadka
M. S. był około
godz. 19:00,
to o godzinie
18:51 przyjęto
zgłoszenie
zdarzenia przez
pokrzywdzonego
(k. 131), który
o godz. 18:33:00
– 18.33:50
podszedł do
furtki i wszedł
na posesję, od
której to furtki
od godz.
18:48:10 do
18:48:58
oddalała się
szybkim
krokiem osoba w
ciemnej kurtce
i kapturze. Z
zarejestrowanego
nagrania obrazu
wynika, że
radiowóz
podjechał pod
posesję o godz.
18:58:36, a
układ czasowy

zdarzeń koreluje z zeznaniami pokrzywdzonego, co potwierdza prawidłowość postrzegania przez niego zdarzeń, przechowywania śladów pamięciowych i ich odtwarzania.

Z tych przyczyn opinia psychologiczna nie tylko była nieprzydatna do oceny wiarygodności zeznań obydwójga świadków, która to ocena pozostaje w wyłącznej kompetencji sądu, ale przesłuchanie tych osób z udziałem biegłego psychologa stanowiłoby procesowe nadużycie instytucji z art. 192 § 2 kpk, która nie może być stosowana dowolnie, ale jest warunkowana określonymi przesłankami, jakich w tym wypadku zabrakło.

Ad. 3

Zarzut jest bezzasadny i nieskuteczny. Najpierw wskazać trzeba, że zgodnie z art. 427 § 3a kpk w środku odwoławczym nie można podnosić zarzutu nieprzeprowadzenia dowodu z urzędu, chyba że okoliczność, która ma być udowodniona, ma istotne znaczenie dla ustalenia, czy został popełniony czyn zabroniony, czy stanowi on przestępstwo i jakie, czy czyn zabroniony został popełniony w warunkach, o których mowa w art. 64 kk lub art. 65 kk, lub czy zachodzą warunki do orzeczenia pobytu w zakładzie psychiatrycznym na podstawie art. 93g kk.

Nieprzesłuchanie na rozprawie biegłego lekarza sądowego na okoliczność pisemnej opinii,

której nie
kwestionowała
żadna ze stron
i gdy, żadna
ze stron o
to przesłuchanie
nie wniosła,
nie stanowi
uchybień
żadnemu z
przepisów
wskazanych w
apelacji. Warto
natomiast
zaznaczyć, że
to biegły ustala
metodologię
opracowania
opinii, w ramach
której może
uznać za
wystarczającą
podstawę do
jej wydania
posiadaną
dokumentację
medyczną
leczenia
pokrzywdzonego,
o ile ta spełnia
niezbędne
standardy,
zawierając w
szczegółności
precyzyjne dane
niezbędne do
opiniowania.
Upatrywanie
uchybień w
niezasięgnięciu
na rozprawie
głównej ustnej
opinii
uzupełniającej
opartej na
przeprowadzeniu
przez biegłego
bezpośredniego
badania
pokrzywdzonego,

uchybia
kwantyfikacjom
określonym w
art. 7 kpk,
jeśli zważyć, że
rozprawa odbyła
się po upływie
ponad roku od
zajścia, a złamań
kości, zwłaszcza
zabliźnionych,
nie da się
stwierdzić w
sposób pewny
inaczej niż w
oparciu o
specjalistyczne
badania
obrazowe.

Dodać też
wypada, że
skarżący nie
formułuje
żadnych
zarzutów co
do rzetelności
i fachowości
opinii, która w
świecie
przeprowadzonych
dowodów, w
tym uzyskanej
dokumentacji
medycznej, nie
może nasuwać
żadnych
obiektywnie
motywowanych
wątpliwości w
tym względzie.

Ad. 4

Niezasadny
pozostaje
również zarzut
naruszenia art.
5 § 2 kpk w
zw. z art. 6

ust 2 Dyrektywy
Parlamentu
Europejskiego i
Rady UE
2016/343 oraz
art 288 akapit 3
TUE

Zgodnie z art. 6
ust. 2 dyrektywy
2016/343,
państwa
członkowskie
zapewniają, aby
wszelkie
wątpliwości co
do winy
rozstrzygano na
korzyść
podejznanego
lub oskarżonego,
także w sytuacji,
gdy sąd
dokonuje oceny,
czy uniewinnić
daną osobę.
Tym samym,
przynajmniej od
czasu
transpozycji
dyrektywy, to
jest od dnia 1
kwietnia 2018 r.,
już na etapie
postępowania
przygotawczego
wszelkie
wątpliwości co
do ustaleń
faktycznych i
dowodów oraz
wykładni i
stosowania
przepisów prawa
rozstrzygać
należy na
korzyść
podejznanego.

O uchybieniu temu nakazowi można by zatem mówić w przypadku wystąpienia w sprawie wątpliwości, o jakich mowa w przywołanym przepisie. W sytuacji, gdy oskarżenie zostało potwierdzone w toku postępowania sądowego, a ustalenia faktyczne zostały poczynione w sposób niewątpliwy i tak samo podpisane pod subsumpcją odpowiadających im treści przepisów materialnych, zarzut powyższy jawi się oczywiście bezzasadnym.

Trzeba też podnieść, że przywoływana tu reguła nie konkuruje z zasadą prawdy materialnej, gdy tymczasem Sąd I instancji ustalił takie tylko fakty, które znajdują umocowanie w treści wiarygodnych dowodów,

czyniąc fakty
przeciwnie
wysocę
nieprawdopodobnymi,
przy czym wersja
oskarżonego, na
której skarżący
proponuje
oprzeć
rozstrzygnięcie,
nie może
stanowić jego
podstawy już
choćby tylko
dlatego, że W. S.
(1) przedstawił
dwie zupełnie
sprzeczne ze
sobą wersje,
a żadna z
nich nie tylko
nie znajduje
potwierdzenia w
przeprowadzonych
zasługujących na
wiarę dowodach,
ale każda została
przez te dowody
wykluczona.

Nie sposób
zatem mówić
o naruszeniu
domniemania
niewinności
oskarżonego,
którego wina
została w sposób
niewątpliwy
dowiedziona.

Ad. 5 ai b

Zarzuty są
niezasadne.

Faktury
obrazujące
koszty
zaopatrzenia
medycznego

pokrzywdzonego
mogłyby mieć
znaczenie
jedynie
wówczas, gdyby
skarżący
kwestionował
wysokość
odszkodowania,
czego jednak
w apelacji nie
uczyniono,
wprost odnosząc
zarzut do kwoty
orzeczonego
zadośćuczynienia.
Niemniej
podkreślenia
wymaga, że
dokumentacja
medyczna i
faktury zostały
uwzględnione
przez Sąd I
instancji przy
ustalaniu kwoty
odszkodowania,
a ich wpływu
na wysokość
zadośćuczynienia
skarżący nie
wykazał.

Nie
kwestionując
problemów
pokrzywdzonego
ze wzrokiem,
skarżący nie
przedstawił
żadnego dowodu
pozwalającego
jednoznacznie
stwierdzić, że
stan taki jest
wynikiem
działania
oskarżonego, a
nie chociażby
dysfunkcji w

naturalny
sposób
podyktowanych
wiekiem. Nie
można też
zgodzić się z
twierdzeniem, że
poświęcanie
czasu i energii na
wizyty lekarskie
stanowi
wyłączne
następstwo
doznanych w
dniu 22 grudnia
2021 r. urazów,
gdy z
niekwestionowanych
przez skarżącego
zeznań A. S.
(4) (wcześniej
(...)) wynika, że
pokrzywdzony
miał już
wcześniej
problemy ze
zdrowiem, tylko
ich nie leczył
(„Miałam
nadzieję, że
skoro już trafił
do szpitala to
ktoś przemówi
mu do rozsądku i
zacznie go leczyć
na choroby, na
które on cierpi.
On się w ogóle
nie zajmuje
stanem swojego
zdrowia. Bardzo
martwię się o
stan zdrowia
mojego ojca” –
zeznania z dnia
31 stycznia 2022
r.).

Natomiast
traumę ofiary

przestępstwa, 4-dniowy pobyt w szpitalu, kłopoty z poruszaniem palcami lewej ręki, których pokrzywdzony nie może wyprostować i obniżoną aktywność zawodową, Sąd I instancji wziął po uwagę, wskazując jednocześnie na brak skonkretyzowania ograniczeń stanowiących następstwo doznanych urazów.

Pokrzywdzony wszak nadal pozostaje aktywny w (...), brał czynny udział w postępowaniu w charakterze strony.

Nie negując ograniczonej sprawności palców ręki lewej, wskazać należy, że już w dokumentacji lekarskiej z 28 września 2022 r. (k. 1186) opisano u pokrzywdzonego palec II ręki lewej, jako zgięty grzbietowo, zdeformowany, bolesny, do

leczenia operacyjnego, natomiast A. S. (1) nie wykazał, aby na przestrzeni tych lat podjął takie rekomendowane leczenie mające przywrócić sprawność palca (koszty takiego leczenia stanowiłyby element szkody). Sam fakt zalecenia takiego zabiegu nie dowodzi jego skomplikowanego charakteru w stopniu uzasadniającym ustalenie kwoty zadośćuczynienia na wyższym poziomie niż orzeczone wyrokiem.

Skarżący nie wykazał zatem, jakie to skonkretyzowane okoliczności, istotne dla ustalenia kwoty zadośćuczynienia, Sąd I instancji pominął orzekając tę na poziomie 20.000 zł, co zarzut czyni niezasadnym. Sąd Apelacyjny nie może bowiem ustalać odpowiedniej kwoty wedle

<p>własnego uznania, a jedynie w ramach kontroli odwoławczej uprawniony i zobowiązany jest zbadać, czy Sąd meriti wziął pod uwagę okoliczności mające znaczenie dla jej ustalenia.</p>			
<p>Lp.2</p>	<p>Zarzut rażącej niewspółmierności kary (art. 438 pkt 4 kpk)</p>		
	<p>1. obraza art. 53 § 1 i 2 kk poprzez orzeczenie rażąco łagodnej kary 12 lat pozbawienia wolności zamiast kary w górnych granicach ustawowego zagrożenia (pkt IIa apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego);</p> <p>2. poprzez orzeczenie rażąco łagodnej kary 12 lat pozbawienia wolności zamiast kary surowszej (apelacja prokuratora);</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny 1, 2 i 3.</p>	

	<p>3. obraza art. 41a § 1 kk poprzez orzeczenie zakazu kontaktowania się z pokrzywdzonym na okres 5 lat oraz zakazu zbliżania się na odległość mniejszą niż 100 m na okres 5 lat, w sytuacji, gdy ze względu na usiłowanie pozbawienia życia pokrzywdzonego zakaz ten winien być orzeczony na czas maksymalny przewidziany w ustawie.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Na wstępie wskazać wypada, że zarzut obrazy art. 53 § 1 i 2 kk, jak i art. 41a § 1 kk musi być uznany za chybiony w sytuacji, gdy żaden z tych przepisów nie ma charakteru</p>			

normy
obligatoryjnej,
bo nie zawiera
w sobie zakazu
ani nakazu,
który zostałby
naruszony, a
jedynie stwarza
Sądowi
orzekającemu
określone
uprawnienie, co
wprost wynika z
dyspozycji obu
tych przepisów.
I tak art. 53
§ 1 kk wprost
stanowi, że sąd
wymierza karę
według swojego
uznania, które
jest limitowane
granicami
przewidzianymi
w ustawie, a
ich ewentualne
przekroczenie
skutkowałoby
wprawdzie
obrazą prawa
materialnego,
ale przepisu, w
którego sankcji
określone są te
granice.
Natomiast
przepis art. 41a §
1 kk stanowi, że
sąd może orzec
zakaz m.in.
kontaktowania
się z
określonymi
osobami,
zbliżania się
do określonych
osób w razie
skazania za
określone tam
przestępstwa, w

tym za umyślne przestępstwo z użyciem przemocy, a zatem o naruszeniu tego przepisu można by mówić wówczas, gdyby orzeczono przewidziany nim zakaz za przestępstwo niewymienione w tym przepisie, co w tych realiach nie miało miejsca.

W konsekwencji oba te zarzuty, błędnie podniesione na płaszczyźnie obraży prawa materialnego, rozpoznano jako kwestionujące w istocie niewspółmierność kary i środka karnego, a zatem na płaszczyźnie art. 438 pkt 4 kpk (art. 118 § 1 kpk).

Ad. 1 i 2

Kontestowanie wymiaru orzeczonej oskarżonemu kary 12 lat pozbawienia wolności, jako rażąco niewspółmiernej do okoliczności czynu, jego

społecznej
szkodliwości i
stopnia
zawinienia
sprawcy nie
mogło zostać
uznane za
skuteczne w
sytuacji, gdy
Sąd I instancji
uwzględnił
wszystkie
okoliczności
podniesione w
apelacjach, jak
też istotne z
punktu widzenia
wymiaru kary,
która jawi się
karą
umiarkowaną,
ale bynajmniej
nie razi swoją
łagodnością.

W odniesieniu
do argumentacji
skarżących
wskazać
wypada, że
kara 12 lat
pozbawienia
wolności nie
może być uznana
za zbliżona do
dolnej granicy
ustawowego
zagrożenia,
skoro jest od niej
o połowę wyższa.

Nieprzyznanie
się do winy
i zmiana wersji
wyjaśnień to
prawo
oskarżonego
przysługujące
mu w ramach
prawa do

obrony,
skorzystanie z
którego nie może
być poczytane za
element
obciążający.

Podobnie
wyrażenie
przeprosin
wobec
pokrzywdzonego
dopiero na
zaawansowanym
etapie
postępowania,
stanowi
konsekwencję
negowania winy
przez
oskarżonego w
ramach
realizacji prawa
do obrony i
o ile brak
przeprosin nie
może sprawcy
dodatkowo
obciążać to
przeproszenie –
nawet w późnej
fazie procesu -
może i powinno
stanować
okoliczność
korzystną.

Wbrew
wywodom
pełnomocnika
oskarżyciela
posiłkowego Sąd
meriti nie ustalił,
aby oskarżony
przygotowywał
się przez kilka
tygodni do
zbrodni, a treść
dowodów
ujawnionych w
sprawie nie

stwarza podstaw do takich ustaleń (nota bene skarżący wyrok na niekorzyść oskarżonego nie kwestionują ustaleń faktycznych). Natomiast bezsporny fakt ucieczki oskarżonego z miejsca zbrodni przeczy tezie o jego szczególnej determinacji w realizacji zbrodniczego zamiaru.

Wyraźnie wskazać należy, że kara dożywotniego pozbawienia wolności, którą zagrożone jest przypisane oskarżonemu przestępstwo, nie stanowi bynajmniej punktu wyjścia do wymiaru kary sprawiedliwej, będąc jedynie ekstremalną granicą jej wymiaru. Nie jest też tak, że założeniem ustawodawcy jest wymierzanie za czyn z art. 148 kk, niezależnie od jego formy stadialnej, najwyższej kary przewidzianej w

sankcji
powołanego
przepisu.
Ulokowanie kary
sprawiedliwej na
rozległej osi
granic wymiaru
kary
pozostawiono
sądowi, który
musi ją odnieść
do konkretnych
okoliczności
indywidualnego
czynu, osoby
sprawcy, jego
właściwości i
warunków
osobistych, jego
dotychczasowego
sposobu życia,
które mają
znaczenie dla
prognozowania,
jaka kara będzie
wystarczająca
dla osiągnięcia
celów
stawianych
karze, w
szczególności
zaś sprawi, że
sprawca do
przestępstwa nie
powróci.

Przekonanie
Sądu I instancji,
że w stosunku
do oskarżonego,
który nie był
wcześniej
karany,
prowadził
ustabilizowane
życie, miał
podstawy
uważać, że brak
akceptacji jego
związku z A. S.

(2) ze strony
pokrzywdzonego
przeszkadza tej
relacji i nie
wykazał się
wystarczającą
determinacją,
aby zakończyć
pochód
przestępstwa w
fazie dokonania,
uciekając z
miejsca
zdarzenia wobec
nieoczekiwanej
skutecznej
postawy
obronnej
pokrzywdzonego,
kara 12 lat
pozbawienia
wolności spełni
cele
podyktowane
przepisem art.
53 § 1 kk, nie jest
bezpodstawne.

Ad. 3

Zakładając
pożądane
resocjalizacyjne
skutki
długoletniej kary
pozbawienia
wolności, trudno
uznać
nieadekwatność
orzeczonego
przez Sąd I
instancji
fakultatywnego
zakazu
kontaktowania
się z
pokrzywdzonym
oraz zakazu
zbliżania się do
pokrzywdzonego

na odległość
mniejszą niż 100
m na okres 5 lat,
w szczególności,
że zgodnie z
art. 43 § 2a
kk, okres, na
który orzeczono
zakazy, nie
biegnie w czasie
odbywania kary
pozbawienia
wolności,
choćby
orzeczonej za
inne
przestępstwo. To
zaś oznacza, że
faktyczny bieg
tego
pięcioletniego
terminu
rozpocznie się
dopiero po
odbyciu przez
oskarżonego
kary 12 lat
pozbawienia
wolności, co w
praktyce
oznacza, że ów
wymuszony brak
kontaktu i
zbliżania się
sprawcy do
ofiary
przestępstwa
będzie znacząco
wydłużony, co
sprawia, że ów
środek karny
w orzeczonej
postaci winien
spełnić swoją
funkcję, w tym
zapewniając
pokrzywdzonemu
długotrwałe
poczucie braku
zagrożenia,

przez co wyrok nie wymaga korekty w tym zakresie.			
Lp.3	Zarzut obrazy prawa materialnego (art. 438 pkt 1a kpk)		
	1. art. 53 § 1 i 2 kk – jak w punkcie Lp. 2 (pkt IIa apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego); 2. art. 41a 2 § 1 kk – jak w punkcie Lp. 2 (pkt IIb apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego)	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny 1 i 2	
Zwiężle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Jak w punkcie Lp 2.			
Wniosek			
1. O zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego ewentualnie o uchylenie wyroku i	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny 1, 2, 3 i 4.		

przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania celem uzupełnienia postępowania dowodowego poprzez przeprowadzenie dowodów wnioskowanych w apelacji, gdyby było to niemożliwe w postępowaniu odwoławczym (apelacja obrońcy oraz pisemne stanowisko datowane 22 kwietnia 2024 złożone przez obrońcę na rozprawie odwoławczej);

2. O zmianę wyroku wymierzenie oskarżonemu za czyn przypisany w punkcie 1 kary 25 lat pozbawienia wolności i orzeczenie kary łącznej pozbawienia wolności w takim rozmiarze (apelacja pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego i prokuratora, która nie odnosi

<p>się do kary łącznej);</p> <p>3. O zasądzenie od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego łącznej kwoty 200.000 zł tytułem zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 27 marca 2023 r. do dnia zapłaty (apelacja pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego);</p> <p>4. Orzeczenie wobec oskarżonego zakazu kontaktowania się z pokrzywdzonym w jakiegokolwiek formie na okres 15 lat (apelacja pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego).</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>Ad. 1 – wnioski są niezasadne:</p> <ul style="list-style-type: none"> - o zmianę wyroku co do istoty - wobec 	

niezasadności
zarzutów
podniesionych w
apelacji i
niestwierdzenia
z urzędu
uchybień
uzasadniających
zmianę wyroku
co do istoty po
myśli art. 440
kpk,

- o zmianę
kwalifikacji
prawnej poprzez
przyjęcie, że
oskarżony
działał w
warunkach
obrony
koniecznej lub z
jej
przekroczeniem
– art. 13 § 1 kk
w zw. z art. 148 §
1 kk w zw. z art.
25 § 2 i 2a kk –
pomijając nawet
podniesienie
tego wniosku z
przekroczeniem
terminu o jakim
mowa w art. 445
§ 1 kpk, wniosek
jest oczywiście
bezzasadny w
sytuacji, gdy
postulowana
kwalifikacja nie
odpowiada
prawidłowym
ustaleniom
faktycznym
poczynionym
przez Sąd
Okręgowy.

– o uchylenie
wyroku - wobec

braku przesłanek z art. 439 § 1 kpk, art. 454 kpk oraz braku konieczności przeprowadzenie na nowo przewodu w całości (art. 437 § 2 kpk). Przeprowadzenie postępowania dowodowego częściowo, nawet w znaczącym zakresie, nie może w świetle obowiązujących przepisów procedury karnej stanowić podstawy uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. Niemniej dla porządku zaznaczyć należy, że Sąd I instancji przeprowadził wnioskowany podczas rozprawy odwoławczej dowód z bezpośredniego przesłuchania świadka A. S. (3) (wcześniej (...)), natomiast wnioski dowodowe

zawarte w
apelacji zostały
w toku
postępowania
odwoławczego
oddalone
postanowieniem
Sądu
Apelacyjnego
(vide
postanowienie
wraz z
uzasadnieniem
w protokole z
dnia 26 stycznia
2024 r).

Ad. 2

Wobec
niezasadności
zarzutów
apelacji
wniesionych na
niekorzyść
oskarżonego
wniosek o
zmianę wyroku
poprzez
wymierzenie
oskarżonemu
kary 25 lat
pozbawienia
wolności jest
niezasadny.

Ad. 3 i 4

Wobec
niezasadności
zarzutów
apelacji
pełnomocnika
oskarżyciela
posiłkowego
wniosek o
zmianę wyroku
poprzez
podwyższenie
kwoty
zadośćuczynienia

<p>do 200.000 zł oraz o orzeczenie zakazu kontaktowania się przez oskarżonego z pokrzywdzonym na maksymalny okres 15 lat jest niezasadny.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
	<p>zmiana kodeksu karnego wprowadzona z dniem 1 października 2023 r. na mocy ustawy z dnia 7 lipca 2022 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2022.2600 art. 1) w kontekście reguły art. 4 § 1 kk.</p>	
<p>Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>Zgodnie z przepisem art. 4 § 1 kk, jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie</p>		

**popelnienia
przestępstwa,
stosuje się
ustawę nową,
jednakże
należy
stosować
ustawę
obowiązującą
poprzednio,
jeżeli jest
względniejsza
dla sprawcy.
W badanej
sprawie, po
wydaniu
zaskarżonego
wyroku, z
dnem 1
października
2023 r.
nastąpiła
zmiana stanu
prawnego na
mocy ustawy
z dnia 7
lipca 2022
r. o zmianie
ustawy -
Kodeks karny
oraz
niektórych
innych ustaw
(Dz.U.
2022.2600
art. 1), którą
m.in.
podniesiono
granice kary
przewidziane
w sankcji art.
148 § 1 kk,
w związku z
czym opisane
tam
przestępstwo
zagrożone
jest karą
pozbawienia
wolności od**

10 do 30 lat lub karą dożywotniego pozbawienia wolności. Ponadto znowelizowano również art. 37 kk, przez co w aktualnym brzmieniu stanowi on, że kara pozbawienia wolności wymieniona w art. 32 pkt 3 trwa najkrócej miesiąc, najdłużej 30 lat; wymierza się ją w miesiącach i latach. Już tylko z tego powodu za podstawę skazania i wymiaru kary oraz środków karnych i kompensacyjnych przyjąć należało, na podstawie art. 4 § 1 kk, powołane w zaskarżonym wyroku przepisy Kodeksu karnego w stanie prawnym przed wprowadzeniem

<p><i>przywołanej zmiany.</i></p>		
<p>5. SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>W części zaskarżonej (co do rozstrzygnięcia o czynie z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 148 § 1 kk w zb. z art. 157 § 1 kk i w zw. z art. 11 § 2 kk, a w konsekwencji też co do kary łącznej) i nie objętej zmianą.</p>		
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>		
<p>Z przyczyn wskazanych w punktach poprzedzających.</p>		

5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji			
1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Jak w punkcie 4 – okoliczności podlegające uwzględnieniu z urzędu.			
Zwięźle o powodach zmiany			
Jak w punkcie 4 – okoliczności podlegające uwzględnieniu z urzędu.			
5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			

2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
5.4. Inne rozstrzygnięcia			

zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	<p>Zwolniono oskarżonego (ze względu na brak stałej pracy, obowiązek alimentacyjny, a także rozmiar i charakter orzeczonej kary, która ograniczy możliwości zarobkowe oskarżonego) oraz oskarżyciela posiłkowego (ze względów słuszności, bowiem jako ofiara przestępstwa ma prawo do subiektywnego poczucia krzywdy i dochodzenia jej zrekompensowania w stopniu przewyższającym wymiar kary i środków karnych oraz kompensacyjnych)</p>	

	od zapłaty kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze w częściach na nich przypadających, obciążając wydatkami tego postępowania Skarb Państwa.
7. PODPIS	
Ewa Gregajtys Ewa Leszczyńska-Furtak Ewa Jethon	

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wedle określonych granic apelacji w całości (w istocie co do czynu przypisanego w punkcie 1)		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	Uchylenie	# Zmiana

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Kara, środki karne i kompensacyjne.		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	Uchylenie	# Zmiana

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	3	
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Kara	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	Uchylenie	# Zmiana